

en Vurdering, der kan give os Oplysninger, paa Basis af hvilke vi bliver i Stand til at danne os et Skøn om Formen for en Forbedring af Ejendomsbeskatningen.

I Forbindelse hermed skal jeg omtale de Fradragsregler, der foreslaas i dette Lovforslag. Det Fradrag, der gives for mindre Ejendomme, foreslaas sat op fra 2 800 til 4 500 Kr., mod at man stryger det større Fradrag, der før var Tale om. Naar der skal være et saadant Fradrag, mener jeg, at det skal begrundes rationelt og ikke anses som en Gave til vedkommende. Men jeg mener ogsaa, at der ligger en rationel Begrundelse for et saadant Fradrag, idet, hvad vi alle er enige om, Bygningerne spiller en større Rolle i Ejendomsværdien for de mindre end for de større Ejendomme, og det har formentlig aldrig nogen Sinde ved Ejendomskyldloven været Meningen, at den skulde virke tungere paa de Ejendomme, som har en forholdsvist større Bygningsværdi. Alene for at faa den nuværende Ejendomskyldlov til at virke rationelt maa der altsaa efter min Mening foretages et Afdrag, hvilket jo ogsaa har givet sig Udslag i Ejendomskyldloven. Men det er klart, at dette Afdrag nu maa stige; naar Ejendomspriserne og Byggepriserne stiger saa stærkt, saa maa der et større Afdrag til nu end tidligere, og jeg føler mig forvisset om, at de 4 500 Kr. i mange Tilfælde aldeles ikke rækker til at udligne Bygningernes relative Værdi i den samlede Ejendomsværdi. I øvrigt kunde der have været nogen Grund til at fastsætte, at Afdraget skulde andrage Bygningernes Værdi eller i hvert Fald en vis Procent deraf. Det vilde jeg gerne være gaaet med til, men det er jo muligt, at det ikke lader sig gennemføre paa det nuværende Tidspunkt. Men hvis det var sket, havde man derigennem præciseret noget skarpere, hvad det var, man vilde naa til, at det er Bygningernes store Værdi, man i nogen Grad vilde have fradraget. Men, som Forholdene nu ligger, er der vel ikke andet at gøre end at benytte en bestemt fastsat Fradragssum, saaledes som det her sker. Jeg skal for mit Vedkommende heller ikke stille noget Forslag om Forandring deri.

Hvad Arveafgiften angaar, kan jeg udtale min Tilfredshed med, at den forøges, og at det er Forudsætningen, at Forøgelsen skal være en varig Forøgelse. Der er sikkert, som det ogsaa er udtalt fra anden Side, rige Muligheder for at skaffe Staten betydelige Beløb gennem

Arveafgiften. Jeg skal dog udtale, at naar jeg med Glæde ser, at Staten faar betydelige Beløb gennem Arveafgiften, saa vilde det for mig se bedre ud og forekomme mig heldigere, om disse Beløb indgik, ikke paa Statens Driftsregnskab, men som Forøgelse paa dens Formueregnskab, idet jeg mener, at de Penge, der paa denne Maade indgaar, principielt ikke bør bruges af Driften, men indgaa som Forøgelse af Statens Aktiver. Jeg er imidlertid klar over, at under saa ekstraordinære Forhold som dem, der hersker paa det nuværende Tidspunkt, er man nødt til at bruge disse Penge til de Driftsudgifter, der maa afholdes, og min Bemærkning gælder altsaa ikke Øjeblikket, men den gælder en eventuel Forøgelse af Arveafgiften i Fremtiden, som jeg for mit Vedkommende gerne vil være med til.

Med Hensyn til Tobaksbeskatningen skal jeg udtale min Tilfredshed med, at der er foretaget en Nedsættelse af Afgiftsatserne i Forhold til det oprindelige Lovforslag. Jeg tror, at denne Nedsættelse vil blive hilst med Tilfredshed baade af Forbrugerne og af Producenterne. Jeg tænker her i særlig Grad paa Arbejderne, idet jeg anser dem for at høre med til Producenternes Klasse, hvad der til Tider er Folk, der glemmer, naar Talen er om Producenternes Interesser. Jeg tror altsaa, at man har ramt det rigtige her ved ikke at gaa højere med Beskatningen af disse Varer, og det er ogsaa kun, fordi der hersker ganske ekstraordinære Forhold, at vi fra vor Side overhovedet kan gaa med til den Beskatning, der bliver tilbage paa dette Omraade. Vi er, som sikkert alle ved, Tilhængere af, at Skatterne lægges paa det direkte og ikke paa det indirekte Grundlag, det er kun af Hensyn til de ekstraordinære Forhold, at vi paa et tidligere Tidspunkt har kunnet gaa med til Tobaksbeskatningens Forøgelse, og vi er derfor naturligvis i høj Grad tilfredse med, at denne Beskatning bliver staaende paa den nuværende Højde.

Naar der i det foreliggende Lovforslag om Tobaksbeskatningen ikke findes den Bestemmelse, som den tidligere Lov indeholdt, om Erstatning til de Arbejdere, der blev arbejdsløse som Følge af Beskatningen, vil jeg ikke, saaledes som de tidligere Talere, udtale en særlig Tilfredshed dermed. Jeg synes egentlig, at det vilde have været bedre, om vi havde beholdt denne Paragraf fra den tidligere Lov. Man kan naturligvis, saaledes som det er